Com a Portugal
TAMBÉ A ESPANYA ES POT LIQUIDAR LA DICTADURA!

treball
PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!
òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya
Núm. 389 Barcelona, 7 de maig del 1.974 PREU: 8 Ptes.

Editorial

Una explosió d'alegria, l'embriaguesa d'una llibertat encara tendra omple el poble germà de Portugal, i s'estén en fortes alenades per tota la geografia hispànica.

La caiguda de Caetano ho proclama ben alt: Es possible enderrocar la dictadura! Tot Espanya ha pensat el mateix. Una dictadura "gairebé eterna", que durava més que la nostra - 48 anys! - s'ha enorrat en 48 hores. El fet juga, i ha de jugar en el període que s'obre, un paper decisiu com a estimulant de totes les voluntats que aspiren a la llibertat a Espanya.

Els fets de Portugal han mostrat moltes coses aplicables al nostre país. Per exemple, que un feixisme en decadència és un règim summament precari i que quan li manca el suport de la força s'ensorra com un castell de cartes. Per exemple, que el final d'un feixisme no és necessàriament catastròfic: la fi del caetanisme s'ha produït sense pràcticament cap violència (les poques morts produïdes, 10 segons sembla, han estat causades per una policia política acorralada que defensava més la pròpia pell que el règim condemnat). Per exemple, que la pretesa despolitització del poble és més aparent

(passa a la pàg. 2)

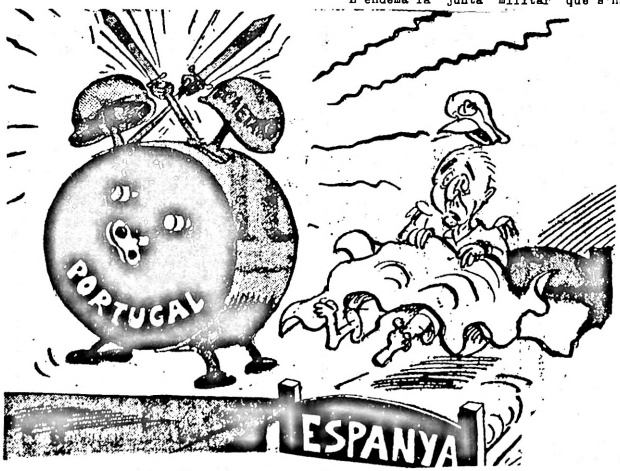

REVOLUCIÓ POLÍTICA A PORTUGAL

En pocs dies, un llarg camí

A les 6'35 del matí del dia 25 d'abril comença l'acció del Moviment de les forces armades de Portugal contra la dictadura feixista. Tres hores més tard el cap del govern dictatorial, Caetano, es rendeix. En poques hores més les forces armades es feien amb el control del país.

L'endemà la junta militar que s'ha fet càrrec del poder sota la presidència del general Spínola i que s'anomenarà Junta de Salvació Nacional, fa una declaració de principis. Els resumim:

Amnistia per als presos polítics.

Llibertat sindical i llibertats de reunió i d'associació.

Supressió de la censura.

Formació d'un govern provisional civil en el terme màxim de 3 mesos. Convocatòria d'eleccions generals a una assemblea constituent en el terme d'un any.

Buscar una solució política als problemes d'ultramar.

Desmuntar l'aparell feixista.

Els torturadors de la PIDE, la policia política, són detinguts i perseguits. Van a la presó a grapats, a ocupar el lloc de les seves víctimes que, aquella mateixa nit del 26 d'abril, són alliberades.

El poble português sent materialment la llibertat en l'abraçada als compatriotes que deixen les presons feixistes.

Els diaris s'expressen lliurement. La televisió dóna un tomb espectacular: declaracions dels presos polítics alliberats, imatges de les manifestacions, informació nacional abundosa i verídica.

(passa a la pàg. 2)

També a Espanya...

(ve de la pàg. 1)

que real. Per exemple, que quan desapareixen els controls dictatorials les masses populars, malgrat el ressentiment acumulat a causa de les injustícies i el prolongat silenci, no es deixen anar a "passions destructives" sinó que poden donar mostres impressionants d'autodisciplina i de maduresa cívica - com ha passat el Primer de Maig a tot Portugal-.

* * *

El comportament de l'exèrcit portuguès dóna un exemple sorprenent de com unes forces armades - en un país capitalista i colonialista - poden actuar no en interès de les classes dominants, sinó en interès dels treballadors i dels sectors més avançats de la societat. Aquest fet reforça la plausibilitat de les idees que el PC d'Espanya i el PSU de Catalunya han vingut defensant sobre les forces armades i sobre la necessitat per a tots els partidaris de la democràcia de tenir una política molt oberta de cara als militars, que faciliti una convergència - activa o passiva - de l'exèrcit amb el poble.

Poques vegades s'ha vist una simpatia i un entusiasme tan desbordants de les masses populars envers un exèrcit. Els militars hi tenen un motiu important de meditació: quina millor recompensa moral per a un soldat que ser aclamat pels carrers com a alliberador?

(De passada, val a dir que la sublevació contra Caetano ha de fer reflexionar tots els qui, a l'esquerra, han abordat el problema de l'exèrcit sense tenir prou en compte el caràcter antifeixista de l'etapa en què es troba el procés revolucionari i repetint de manera doctrinària eslògans abstractes sobre el caràcter de classe de les forces armades i les institucions estatals, sense fer cap esforç per copsar la vida real en la seva riquesa i concreció.)

* * *

La reacció de la premsa espanyola és reveladora de la situació política del país. Parlant de Portugal,al.ludeix constantment a Espanya. I és que els problemes i les solucions tenen una similitud marcadíssima. AMNISTIA; LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES; DISSOLUCIÓ DE LA POLICIA POLÍTICA; GOVERN PROVISIONAL D'AMPLIA COALICIÓ; ELECCIONS PER UNA ASSEMBLEA CONSTITUENT: totes les grans conquestes de la revolució incruenta de Portugal (excepte la fi de la guerra colonial) són els objectius que convenen a Espanya avui. Per això Portugal no pot no aparèixer com un laboratori on són experimentades idees i aspiracions que agiten el nostre país.

Els evolucionistes s'han afanyat també a treure una lliçó evident de Portugal: el continuisme feixista està condemnat al fracàs. Però el problema, per a un "evolucionista", és si l'evolució és possible des de dintre del règim. A Portugal, si més no, l'experiència evolucionista no ha donat cap fruit. El propi Caetano havia intentat fer evolucionar el règim des de dintre. I Spínola, al moment de publicar el llibre que ha precipitat els esdeveniments, potser va esperar provocar una evolució sense ruptura del sistema polític. La pràctica ha mostrat, però, que el feixisme és un sistema massa rígid i que la ruptura era l'únic camí per acabar una guerra absurda i una dictadura decrèpita. Spínola finalment s'ha vist portat cap a l'única via capaç d'obrir un període de pau i de llibertat autèntiques. Ha fet un servei al país i el poble li ho tindrà en compte. Els qui encara creuen en l'evolucionisme tenen aquí un bon tema de meditació.

* * *

L'impacte de la caiguda del feixisme portuguès a Espanya ha de ser, doncs, profund a tots els nivells de la societat. Donarà confiança i estimularà totes les forces democràtiques. Farà reflexionar els indecisos.

Però no seria bo exagerar les similitudes ni menystenir les diferències.

Espanya no pateix cap guerra colonial ni té una situació tan desesperada com la que tenien els nostres veïns. Portugal, d'altra banda, no ha passat recentment cap guerra civil comparable a l'espanyola, amb les seves seqüeles a la societat i a l'exèrcit. Aquestes són algunes de les raons per les quals al nostre país l'enderrocament del feixisme només serà possible si es desenvolupa a nivells prou elevats la lluita de les masses populars.

La situació política del país ha arribat a un grau molt alt de maduració. "En les condicions presents", ha dit fa poc S. Carrillo, secretari general del P.C.E. "donades les relacions que ja existeixen entre forces político-socials molt amples, podria formar-se a Espanya un govern provisional de reconciliació nacional en menys de 48 hores". No es pot esperar més. En aquestes condicions, tot dia de retard és un dia perdut de llibertat. Es indispensable passar resoluda-ment a l'ofensiva de masses, obrir noves zones de llibertat, disputar amb audàcia el terreny a la dictadura a tot arreu: als centres de treball i d'estudi, als sindicats, a les barriades, al camp, a la premsa. Es urgent facilitar l'expressió del malestar per la carestia i les males condicions d'existència del poble, fent-lo desembocar en grans accions de masses.

Entrem en una fase decisiva de la liquidació de la dictadura. Els comunistes, tots els demòcrates, haurem de posar en tensió totes les energies, multiplicar i enfortir les nostres organitzacions. Es moment de passar a l'atac, perquè cada dia és més evident que LA DICTADURA POT SER ENDERROCADA EN UN TERMINI BREU!

Revolució política...

El dia 27 el general Spínola comença ja de reunir-se amb socialistes, comunistes i monàrquics.

El 28 arriba de l'exili Mario Soares, secretari general del Partit Socialista. El poble li fa una rebuda clamorosa. Després s'entrevista amb el general Spínola

La llibertat sindical també esdevé una realitat en mans dels treballadors, que s'apoderen dels locals dels "sindicats" feixistes i n'expulsen els jerarques.

La Junta de Salvació Nacional decideix que el PRIMER DE MAIG sigui festa i que es celebri. Sota el règim feixista aquesta diada es celebrava a Portugal com a casa nostra: "il.legalment", com diuen els opressors. A Portugal era un dia feiner com qualsevol altre.

El desmantellament del sistema feixista no es deixa per més endavant. Les destitucions van depressa. Des de ministres, secretaris i sots-secretaris del govern d'en Caetano fins a rectors i vice-rectors d'universitats, directors i subdirectors d'escoles i instituts. Són destituïts els governadors d'Angola i Moçambic i molts alts càrrecs militars que col.laboraren amb el règim caigut.

Contràriament, reingressen els funcionaris que els feixistes havien destituït, expedientat o sancionat.

Tots els partits polítics, excepte el salazarista, són autoritzats.

El dia 30 d'abril torna de l'exili el secretari general del Partit Comunista, el company Alvaro Cunhal. El poble el rep amb gran estusiasme. Tot seguit es reuneix amb Spínola.

I arriba el 1er.de Maig. El poble portuguès, després de gairebé mig segle d'opressió, fa ús de la llibertat ben guanyada amb estusiasme, amb alegria, però alhora amb serenitat i responsabilitat, amb ordre que organitza i procura el mateix poble. No hi ha aldarulls. No hi ha "incidents".

Grans manifestacions a totes les ciutats. I a totes les manifestacions les forces armades hi eren no pas per fer d'obstacle, sinó per prendre-hi part. Els soldats i els oficials eren uns manifestants més amb els treballadors, amb tot el poble.

A Lisboa van ser mig milió de manifestants. A la tarda, tots els que hi van caber, uns 300.000 (i fora es van quedar altres tants), ompliren l'estadi per escoltar la paraula dels dirigents sindicals i dels dirigents polítics com Alvaro Cunhal i Mario Soares. Les veus que havia pretès ofegar amb tortures i amb presons un règim enderrocat en poques hores, després de 48 anys.

Doble significat el del 1er.de Maig a Portugal: la diada internacional dels treballadors i l'albada de la llibertat després d'una llarga nit d'opressió.

Una peculiaritat de la revolució espanyola

La multiplicació de les lluites a les barriades de diverses ciutats i localitats i la proliferació d'associacions de veïns i altres entitats legals culturals, recreatives o d'altre tipus és un fenomen que mereix una particular atenció.

La manca de canals d'expressió democràtica ha contribuït, sens dubte, a promoure aquestes formes de participació fins a un cert punt noves i originals, a través de les quals s'obre camí la forta pressió popular que bull a les entranyes del nostre poble. Quan les vies de la democràcia parlamentària clàssica es troben bloquejades, com passa sota el feixisme, el poble aprofita totes les escletxes que se li obren.

Però el fenomen no es pot interpretar únicament com a manifestació derivativa del fort anhel de democràcia latent en les masses. Si les lluites a les barriades i les organitzacions democràtiques corresponents han adquirit l'envergadura que avui tenen és perquè la població s'ha vist obligada a fer front a uns problemes que afecten molt directament les seves condicions de vida i que amb la industrialització accelerada dels últims anys han assolit proporcions gegantines.

* * *

Qualsevol habitant de les nostres ciutats podria fer-se reflexions com les següents:

"Hi ha prop de casa meva un solar sense edificar. Podria ser destinat a ús públic: espai verd, per exemple, o edifici escolar. També podria construir-s'hi un centre social o recreatiu. El barri no té prou escoles ni parcs, ni llocs on fer vida col.lectiva, on es puguin desenvolupar activitats culturals, on el jovent trobi diversions constructives i bates i els vells un lloc on reunir-se i passar l'estona".

Continuaria pensant: "Un solar és, doncs, una qüestió pública, que ens afecta a tots els habitants del barri. Seria lògic que nosaltres tinguéssim la paraula i decidíssim quin ha de ser el destí d'aquest solar. Però les coses no van així. Alguna immobiliària deu tenir-hi ja una oferta de compra. Hi edificarà una casa de molts pisos i farà un negoci fabulós, venent els pisos al doble o triple del seu cost real". Les necessitats del barri, què li importen a la immobiliària? Això té un nom: la DICTADURA DEL CAPITAL.

"I l'Ajuntament?", podria continuar pensant el nostre home. "Les ordenances municipals haurien de prohibir certs abusos. La planificació urbana hauria de fer una ciutat més habitable..." Però no cal donar-hi gaire voltes: alcalde i regidors no són elegits en eleccions democràtiques; s'aprofiten del càrrec per a tota mena de "xanxullos" (amb honroses i escasses excepcions). Això també té un nom: els negocis de la corrupció. O també: la DICTADURA FRANQUISTA al servei de la dictadura del capital. Només un exemple: dels espais lliures previstos en el Pla d'Ordenació Urbana de Barcelona de 1953 el 28% s'havien perdut 17 anys més tard (és a dir, havien passat a mans privades). Porcioles, Porcioles, què has fet de Barcelona?

* * *

La solució ha de començar, evidentment, amb l'enderrocament de la dictadura i la imposició d'una administració lliurement elegida pel poble, que faci respectar els interessos de la majoria, Però després caldrà abolir la propietat privada del sòl, que l'encareix terriblement i el fa objecte d'especulació, i socialitzar les grans empreses immobiliàries i constructores. Sobre aquesta base econòmica i política, cada comunitat, cada localitat o barriada, conquerirà una real sobirania sobre les seves condicions d'existència, avui usurpada pel capital monopolista. En el marc d'una descentralització administrativa molt avançada, seran els propis veïns (ajudats però no suplantats per l'administració municipal o estatal) els qui podran organitzar el seu barri, segons les seves necessitats i el seu gust.

Les associacions democràtiques de barriada avui existents poden ser l'embrió d'aquesta democràcia de base que es desenrotllarà en el futur i permetrà a tots els ciutadans agafar molt directament en les seves mans els problemes d'ordenació del territori, vitals per a la vida quotidiana de cadascú. La proliferació d'aquests nuclis de democràcia als barris, completada per la dels nuclis de democràcia obrera a les empreses (comissions obreres, assemblees obreres) va fent sorgir una articulació profundament democràtica de les masses, que ha de jugar un paper determinant en l'enderrocament del franquisme. (Recordem el paper dels "clubs" durant la Revolució francesa de 1789). Però al mateix temps aquesta articulació democràtica als llocs de residència i de treball farà que el nou règim de llibertats polítiques que substitueixi el franquisme sigui molt més democràtic, d'entrada, que un règim liberal parlamentari clàssic. Representarà un segon poder, una plataforma de poder directe de les masses treballadores, que pot ser garantia de la consolidació de les llibertats polítiques i base organitzativa del combat contra el capital monopolista i pel socialisme. Apareix com una de les peculiaritats de la revolució espanyola.

Es pot ben dir que a través de les associacions de veïns, dels centres de barriada, de les assemblees de fàbrica (així com de les organitzacions dels pagesos, dels estudiants i professionals), tot lluitant avui contra el franquisme, estem posant les bases de la democràcia socialista de demà.

E. M.

...la població s'ha vist obligada a fer front a uns problemes que afecten molt directament les seves condicions de vida...

Moviment obrer

Reflexions sobre el 1er de Maig

El Primer de Maig té sempre una gran significació en l'esperit de combat dels pobles i, primer de tot, de la classe obrera. El Primer de Maig a Portugal n'és un bon exemple: ha constituït una demostració de força i unitat, de la força de la llibertat d'un poble que ha trencat les cadenes del feixisme.

Entre les orientacions per aquesta diada indicàvem com a fonamental preparar la seva celebració a través de les lluites en marxa. No sols per impulsar-les i desenrotllar-les (cosa important en si mateixa), sino també per introduir, a través de les accions en curs, els elements polítics unitaris, unificadors. Indicàvem també com a línia de treball fonamental l'adopció de formes públiques, obertes, LEGALS, d'expressió dels anhels de llibertat de les masses i de totes les seves reivindicacions. Per fer el balanç d'aquest 1er.de Maig,doncs, cal que cada organització del Partit examini com ha treballat en concret, i en funció d'aquests criteris.

Accions i pronunciaments

Els dies 29 i 30 es distribuïen a BADALONA milers d'octavilles de l'Assemblea de Badalona i de CC.OO. A partir de piquets van parar uns 1.000 treballadors de la construcció d'unes 25 obres.

A SANTA COLOMA es va repetir el boicot als autobusos. Milers de treballadors van caminar fins al Metro. Es va tallar el trànsit; enfrontaments.

A CORNELLÀ aturs de 2 h.a Siemens i 1 h.i mitja a Fergat degut a unes detencions. Dues manifestacions, una al vespre de 500 persones amb una gran pancarta i dues banderes roges.

SABADELL: concentració a la CNS d'obrers del Metall, Tèxtil i Construcció. Assemblea als passadissos i escales.

TERRASSA: aturs i assemblees els dies anteriors en algunes empreses. Instal-lació d'una gran pancarta denunciant la carestia de la vida a la Plaça "Roja" (Can Anglada). Boicot parcial als autobusos el dia 30. Manifestació de 200 persones durant un quart d'hora per la Carretera de Castellar, amb pancartes i banderes.

BARCELONA: boicot als mercats de la Guineueta i la Trinitat Vella, amb piquets de dones. Concentració a la CNS de centenars d'obrers del Metall (per lliurar 5.000 firmes a favor de la plataforma reivindicativa) i de la Fusta.

El dia 1er.de Maig sortides al camp de gent de BADALONA i SANTA COLOMA (assemblees de 400 i 150 persones respectivament), de ST. FELIU, MOLINS i ST. VICENÇ (400 persones), del PRAT, GAVÀ i ST BOI (200 persones), de CERDANYOLA-RIPOLLET, del VALLÈS ORIENTAL, de TERRASSA (assemblea de 300 persones).

A BARCELONA es van reunir 400 persones al Seminari; el cardenal Jubany s'hi va pronunciar entorn dels problemes obrers i a favor de les llibertats democràtiques fonamentals (coincidint en això amb l'arquebisbe de Madrid i altres jerarquies i sectors de l'Església, com les HOAC). A Torre Baró es va produir l'incident narrat més avall. A les 8'30 del vespre unes 3.000 persones es van concentrar i manifestar a la part baixa de les Rambles. La policia va disparar enlaire.

Aquestes no són sinó les primeres notícies que hem pogut reunir.

Què no ha anat prou bé ?

El principal element autocrític en aquest Primer de Maig és, al nostre entendre, l'actuació encara molt insuficientment oberta i pública; la por, la timidesa política de l'avantguarda per utilitzar amb audàcia TOTES les vies d'organització legal, totes les vies autèntiques de masses.

Això s'ha manifestat fonamentalment en dos casos centrals. En primer lloc, en l'acte públic, legal, organitzat per la Comissió Diocesana per a Ambients Obrers del bisbat de Barcelona,amb la intervenció de l'arquebisbe Jubany, en el qual, si haguessin assistit milers de persones - cosa perfectament possible -, la significació i la projecció polítiques assolides haguessin estat infinitament superiors.

En segon lloc, la manca d'un treball obert que era possible dur a terme (i que continua essent possible) amb el document publicat amb motiu del 1er. de Maig pel "Consejo Provincial de Trabajadores de Barcelona". Tots els punts d'aquest document poden ser subscrits pels treballadors: la LLIBERTAT SINDICAL, concretada en LLIBERTAT DE REUNIÓ i D'EXPRESSIÓ; la denúncia dels salaris baixos dels preus elevadíssims, dels límits salarials, de la manca de garanties legals per als representants obrers, de l'acomiadament lliure.

Alguns dirigents obrers, i entre ells no pocs comunistes, es neguen a aprofitar les preses de posició dels verticalistes en aquest sentit, titllant-les de simple demagògia. I és cert que hi ha demagògia, però una demagògia que és, en definitiva, una concessió defensiva davant d'una pressió fortíssima de les masses treballadores. El que cal, al contrari, és UTILITZAR un document com aquest i, tot recolzant en ell, omplir-lo amb el contingut de la lluita de les masses, única capaç d'imposar allò que es planteja en el document. Els que en sortiran més beneficiats seran, en definitiva,els treballadors. Cal, doncs, DESTERRAR EL SECTARISME que encara és molt fort entre nombrosos companys.

Empènyer totes les lluites

Acabem aquestes reflexions recordant tots els elements de lluita per als quals les mobilitzacions d'aquest PRIMER DE MAIG representen una contribució de cara als dies i a les setmanes vinents: en primer lloc la lluita dels estudiants i DE TOTA LA POBLACIÓ contra la selectivitat; la batalla contra l'encariment de la vida i per totes les reivindicacions obreres, en particular en els convenis del METALL, la FUSTA i ARTS GRÀFIQUES; la lluita contra la pena de mort; la lluita per la LLIBERTAT!

Els fets de Torre Baró

Per la premsa són prou coneguts els fets ocorreguts el 1er. de Maig a Torre Baró (Barcelona). Les tergiversacions de la nota de la policia no poden amagar l'essencial: que la brutalitat de les forces repressives va convertir una excursió escolar i l'aparició d'una inofensiva bandera roja en uns fets que hagues sin pogut acabar en una horrorosa tragèdia. Sense cap consideració a les 150 criatures - de menys de 14 anys! - , la policia va DISPARAR, fent mostra de la seva irresponsabilitat i brutalitat.

SELECTIVIDAD ES:
Discriminación Subdesarrollo
Arbitrariedad Colonización
Represion

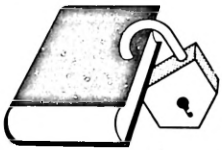

miércoles, 9:
huelga general de la enseñanza
POR UNA UNIVERSIDAD DEMOCRATICA Y POPULAR

Cartell difós a Barcelona

Un dels 113 detingut

El 1er.de Maig fou detingut a Barcelona en Octavi Pellissa, un dels 113. Es a la Model sota acusació de manifestació il.legal. EXIGIM LA SEVA LLIBERTAT!

Victoria al T.O.P.

Un altre judici contra en Manuel Pérez Ezquerra, al TOP, el dia 2 de maig.Pels mateixos motius de sempre, per haver jugat un paper dirigent al cap dels treballadors de la Tèrmica en llur important lluita reivindicativa de l'abril del 1.973.

El fiscal retira l'acusació. Important victòria que ha d'estimular la solidaritat amb aquest dirigent obrer sobre el qual pesen en aquests moments dues condemnes de 4 anys cada una.

SOLIDARITAT AMB ELL I AMB TOTS ELS PRESOS POLÍTICS, AMNISTIA!

Iniciativa i audàcia per deturar la repressió

En cosa d'una setmana hem llegit a la premsa notícies de detencions d'antifranquistes, a diversos llocs d'Espanya, que volten el centenar de persones. Com a membres del Partit Comunista d'Espanya han estat agafades 23 persones entre Alacant, Elda, Elx i Ibi. A Barcelona són detingudes 18 persones i la policia afirma en la seva nota oficial que pertanyen uns al Front Nacional de Catalunya, al Partit Popular Català uns altres, i d'altres al Partit Socialista d'Alliberament Nacional o a les Joventuts Revolucionàries Catalanes. A Madrid hi ha vint detinguts. Els acusen d'ésser del FRAP i els volen atribuir la preparació d'actes terroristes. Cinc pressumptes membres d'ETA, set estudiants de C.O.U. i un mestre, cauen en mans de la policia a Euskadi abans del 1er. de Maig i 17 joves, només a Baracaldo, amb motiu d'aquesta diada. A Catalunya, també pels actes de celebració del 1er. de Maig hi ha hagut diverses detencions. A tres membres de l'Associació de Pares del Col.legi "Font dels Eucaliptus" de Torre Baró, que acompanyaven un grup de nens a fer una excursió, se'ls enduen presos després d'una violenta i arbitrària intervenció de la policia. Els han deixat en llibertat, però amb fortes fiances.

I condemnes que fan cremar d'indignació, com les de 5 a 43 anys a membres d'ETA, en un consell de guerra a Burgos. A Barcelona preparen un consell de guerra contra dos processats com a membres del MIL. Són l'Oriol Solé Sugranyes i en Josep Lluís Pons Llobet. Al primer li demanen, en conjunt, 64 anys i al segon, 21. Aquest ja va ésser condemnat a 30 anys en el consell que va decretar l'assassinat d'en Puig Antich.

No ens sorprèn aquesta onada de repressió en un règim descompost i més aïllat a cada minut que passa. Es l'única cosa que li resta i en fa ús. Tant com pot.

Doncs bé; no hem de deixar que en faci ús. No podem permetre que pugui fer-ho. Els mètodes de coerció que empra el govern fsixista són rebutjats es pot dir que per tothom. Indignen tothom. L'expressió d'aquests sentiments no és pas soterrada. Es fa més i més pública.

La lluita contra la repressió ha d'estar a l'alçada d'aquest clima popular que uneix persones i col.lectivitats tan diferents i, fins i tot, divergents. Cal tenir iniciativa i audàcia per fer d'aquesta lluita una activitat pública i quotidiana. Trobar noves formes per donar la resposta popular que l'onada rabiosa del règim exigeix.

Formes com la mobilització de Terrassa de què parlàvem al número passat poden ésser-ne un exemple. L'acció per deturar la repressió ha de sortir al carrer, a la premsa, ha d'anar a fer-se escoltar als despatxos dels alcaldes, dels governadors civils, dels caps militars, de les autoritats judicials. Obertament. Sense por, que la por la tenen els opressors.

Llibertat per al company Romero Marín!

El company Francisco Romero Marín,membre del C.C. i del C.E. del Partit Comunista d'Espanya, fou detingut a Madrid.

Amb ell ho van ser també dos universitaris demòcrates: Pilar Brabo Castell i Carlos Santamaria.

Expressem la nostra solidaritat amb el company Romero Marín i amb els dos joves i exigim llur llibertat.

Exigim també la del company Sánchez Montero, detingut ja fa temps sense cap mena de motiu, només perquè és un prestigiós comunista.

Un pas endavant

ACORD BASCO-CATALÀ

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i les organitzacions enquadrades en el Govern d'Euskadi han celebrat recentment una reunió conjunta en la qual han examinat la situació política i n'han fet una valoració coincident. També han decidit fer públic l'acord següent:

> "La CCFPC i les organitzacions enquadrades en el Govern d'Euskadi, davant la possibilitat d'un acord general amb altres forces de l'Estat espanyol relacionat amb els drets d'Euskadi i de Catalunya, convenen que, prèviament a la formulació de tot possible acord, es consultaran amb el propòsit de concretar una postura comuna."
>
> Abril 1.974.

L'aprovació d'aquest acord representa un important pas endavant en la lluita comuna contra el feixisme i per una alternativa democràtica que respecti els interessos d'Euskadi i de Catalunya.

Vida del Partit

Campanya dels 3 milions

Llista nº 7

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 10 sectors), 344.036 ptes; l'Hospitalet de Llobregat, 22.095 ptes; Badalona, 9.350 ptes; Santa Coloma de Gramenet (2 lliur.), 18.488 ptes; St. Adrià de Besòs, 2.090 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Sabadell (3 lliur.),17.886 ptes; Rubí (3 lliur.), 1.504 ptes.- BAIX LLOBREGAT: Cornellà-Sant Joan Despí, 15.336 ptes;Sant Vicenç dels Horts, 2.970 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 1.318 ptes; Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels (2 lliur.), 3.419 ptes.- MARESME: Mataró, 42.455 ptes;- BAGES: Manresa, 600 ptes; Sallent, 78 ptes.- OSONA: Vic, 15.000 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA (11 aport.) 17.180 ptes.-

Total : 513.805 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 16 aportacions, 7.054 ptes; Amic Nace, 5.000 pts; Montserrat i família (2 aport.) , 1.000 ptes; Company Javier, 7.000 ptes.

Total : 20.054 ptes.

Total de la llista nº 7: 533.859 ptes.

Suma anterior..... 2.046.957 ptes.

Suma i segueix..... ... 2.580.816 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les següents quantitats:

Comitè de Barcelona i col.laboradors:Federació de Torí del P.C. Italià, 35.852 ptes; C., 100.000 ptes;J.T., 19.440 pts; d'un matrimoni català i amics, 100.000 ptes.- Horta: Granada, 500 ptes.-l'Hospitalet: Reina, 5.000 ptes.-Cèl.lula Democràcia: Martorell, 500 ptes.

CLASSIFICACIÓ

DE LES 25 PRIMERES ORGANITZACIONS AL 31-3-1974

1.	Comitè de Barcelona i col.laboradors	485.408 ptes.
2.	Sabadell	120.063 "
3.	Terrassa	113.818 "
4.	Comarca 30	103.689 "
5.	Santa Coloma de Gramenet	101.771 "
6.	Mataró	89.245 "
7.	Badalona	80.348 "
8.	Horta	78.669 "
9.	Cèl.lula Democràcia	75.499 "
10.	Grup Bolívar	71.248 "
11.	Tarragona	56.827 "
12.	L'Hospitalet de Llobregat	56.715 "
13.	Cornellà-Sant Joan Despí	53.030 "
14.	Comarca 20	47.510 "
15.	Besòs	46.033 "
16.	Grup Azteca	45.100 "
17.	Casc Antic de Barcelona	44.534 "
18.	Sant Andreu	38.060 "
19.	Comarca 15	36.760 "
20.	Camp de l'Arpa	34.775 "
21.	9 Barris de Barcelona	30.008 "
22.	Universitats de Barcelona	21.792 "
23.	Sant Feliu-Molins de Rei	20.129 "
24.	Vic	17.883 "
25.	Sant Vicenç dels Horts	16.046 "

La Joventut Comunista de Catalunya ha participat, fins ara, amb 70.600 ptes. Els lliuraments directes al C.C. sumen 375.378 ptes.

Un llibre d'en Candel

Per la Festa del Llibre d'enguany ha aparegut un llibre de Francesc Candel, Carta abierta a un empresario (Editorial Laia). Es tracta d'un recull de cartes escrites per obrers i empleats amics o coneguts de l'autor a un empresari, real o imaginari, en les quals es poden destapar amb tota sinceritat.

Tot i no tenir cap pretensió científica, el llibre constitueix una denúncia colpidora de la condició obrera d'avui a Catalunya.

Els baixos sous, sovint contrastats amb els creixents beneficis de l'empresari, és un tema present a totes les cartes, juntament amb el despotisme del patró, la falta d'humanitat del seu tracte i la incomunicació entre patrons i obrers. Segueix, por ordre de freqüència, la denúncia del comportament de caps de personal i encarregats, i la indignació per la desigualtat del tracte. Un altre tema freqüent - sobre tot entre els joves - és el de les llargues jornades esgotadores i la manca de temps lliure per formar-se culturalment (hi ha un gran anhel frustrat de promoció cultural). Entre els treballadors de grans fàbriques modernes és sentida amb gran intensitat la deshumanització del treball en cadena, agreujada pels esforços patronals d'incrementar els ritmes. Els treballadors d'edats avançades, que de joves han viscut formes menys avançades i alienants de la divisió del treball, són els més sensibles a aquest fet. La inseguretat i la por a perdre la feina és l'altre dels grans temes. Cal afegir-hi, a més, les males condicions de treball, la sobreexplotació dels aprenents i dels emigrants i alguns altres problemes.

Del conjunt es desprèn una profunda consciència de classe, sovint autocrítica (contra els "xivatos" o venuts, els indiferents, etc.), un sentit de la dignitat obrera i una rebel.lia latent molt forta, malgrat les expressions de pessimisme.

En suma: un document poc corrent, una imatge aclaparadora de la frustració i a margor que omplen la vida de la gran majoria, dels treballadors, d'aquests que - tot i sostenir el país sobre les seves espatlles - són els que "mai no opinen". El mèrit de Candel, una vegada més, és el de fer-los opinar.

AJUT ALS PRESOS

L'Hospitalet, 11.500 ptes; Sabadell , 1.500 ptes; Cornellà-Sant Joan Despí, 270 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 969 ptes;Sant Feliu-Molins de Rei, 175 ptes; Sant Adrià de Besòs, 120 ptes; Cèl.lula Democràcia: Joan i família,400 ptes; K., 150 ptes.

Ecos de l'exemple português

Els ultres espanyols posen llurs barbes a remullar

Els esdeveniments de Portugal han fet als nostres ultres el mateix profit que una puntada de peu a la tíbia.

L'estrepitós enfonsament del règim salazarista -sense que ningú hagi ni intentat defensar-lo dins o fora de Portugal- ha revelat alarmantment a més de quatre jerarques ultres i als torturadors feixistes espanyols que poden veure's propers com els seus compares portuguesos -deportats ara a l'illa de Madeira o tancats a les presons que han deixat els presos polítics-, la qual cosa els fa perdre l'oremus.

De l'actual estat d'ànim dels nostres ultres n'és una expressió típica l'article d'en Girón, aparegut al diari ARRIBA del 28 d'abril, en el qual -sense referir-se explícitament a Portugal però pensant-hi- l'ex ministre franquista engega llamps i trons contra els "falsos liberales infiltrados en la administración o en las esferas del poder", l'objectiu dels quals fóra -segons en Girón- "la liquidación en almoneda del Règimen de Francisco Franco".

Des de les pàgines de NUEVO DIARIO un altre espècimen ultra de talla, el tinent general García Rebull, es pronunciava el mateix dia contra les associacions promeses per l'Arias Navarro en el seu discurs del 12 de febrer, a les que qualifica de "mal peligroso". En García Rebull afirma que "las asociaciones derivan inevitablemente en partidos políticos. Y los partidos, para mí, son el opio del pueblo. Yo no creo en la democracia" - diu - "A mayor democracia más nepotismo!"

El 1er. de Maig el mateix García Rebull, juntament amb en Sánchez Covisa i altres coneguts activistes dels "Guerrilleros de Cristo Rey", participava a Madrid en un homenatge públic en memòria del policia Fernández Gutiérrez, mort l'any passat quan intentava dissoldre una manifestació commemorativa de la Jornada Internacional dels Treballadors. En aquest acte, convocat per set organitzacions feixistes i celebrat amb autorització governativa després d'un desplegament propagandístic considerable, varen assistir -segons la premsa- entre 150 i 400 persones, bona part de les quals eren membres de la Brigada Político Social.

Segons el principal orador -un capitostet falangista de Madrid anomenat Roberto Reyes- "estos ejemplos (el del policia mort) son los que han de conseguir que España siga caminando a pesar de tanta cobardía, traición, confusión y odio".

El nerviosisme dels ultres -que, com hem vist, dirigeixen llurs atacs no tant contra l'oposició com contra els "infiltrats"- encara ha de ser més gran després de comprovar que, mentre que els esdeveniments de Portugal són celebrats unànimement per la premsa no dependent del "Movimiento" i saludats amb alegria immensa pels espanyols, els seus lladrucs i exabruptes feixistes mereixen la repulsa enèrgica de revistes i diaris d'empresa i el menyspreu total de l'opinió pública.

Difícilment trobaríem al Portugal de Salazar o de Caetano un exemple tan rotund de condemna i aïllament dels ultres entestats a defensar el caràcter feixista del règim.

I és que, a Espanya, el poble desitja avui, amb el mateix fervor que a Portugal ahir, un canvi democràtic.

Es clar que no n'hi ha prou amb aquest desig perquè el canvi es produeixi i que a Espanya no hi ha una guerra colonial com a Portugal, que fou determinant en el procés de presa de consciència de l'Exèrcit que ha culminat en el pronunciament militar presidit pel general Spínola. Però la situació política espanyola fa possible -i necessari- suplir aquesta carència mitjançant el desenvolupament de la lluita de masses i l'entesa de l'oposició de dintre i de fora del règim, més vives i visibles que al Portugal feixista, a l'entorn d'un govern provisional de reconciliació nacional encarregat d'establir les llibertats democràtiques i de restituir al poble la seva sobirania.

Portugal en breu

EL MOVIMENT DELS CAPITANS

De les declaracions d'Alvaro Cunhal a L'Humanité (29-IV-74):

"El 'moviment dels capitans', que s'ha desenrotllat sobretot a partir del juliol de 1973 i que ha donat la base organitzada de la sublevació d'abril, expressa, d'una banda, les contradiccions i els conflictes interiors del règim al nivell dels oficials de carrera, i d'altra banda l'adhesió d'un nombre creixent d'oficials per mèrits a les reivindicacions fonamentals del moviment democràtic. Políticament aquest moviment era molt heterogeni. Hi havia nombrosos partidaris del general Spínola, demòcrates i fins i tot ultres. Aquests últims, però, van perdre terreny quan van voler arrossegar el moviment cap a un 'putsch' ultrareaccionari. La idea que va acabar imposant-se en àmplies reunions d'oficials (de vegades amb centenars de participants) fou que les forces armades havien d'intervenir per posar fi a la guerra colonial i al feixisme. (...)

"La revolta del 25 d'abril no ha estat el cop d'un clan militar, sinó una acció sorgida d'un vast moviment d'oficials que havien adoptat uns mètodes oberts i democràtics de discussió i de decisió".

LA INFORMACIÓ

Els periodistes de la redacció del diari A CAPITAL han fet dimitir el director i han exigit al consell d'administració la possibilitat d'una informació lliure i independent. Al DIARIO POPULAR la redacció ha demanat una línia d'informació objectiva al marge d'interessos partidistes. A d'altres periòdics s'han produït moviments semblants. Els professionals de RADIO RENASCENÇA han optat per l'autogestió.

Enmig de l'entusiasme de la llibertat acabada de conquerir, els professionals de la informació, en suma, s'erigeixen en garants de l'objectivitat i obren un precedent interessant de cara a una informació lliure al servei del poble.

Indignació per la mort de 3 estudiants

LA «LLARGA MARXA» I ALTRES PROTESTES

El dia 30 d'abril tres joves estudiants de Bellaterra perderen la vida en ser escomès el seu vehicle per un tren dels "Ferrocarriles de Cataluña". Un accident més? Perquè estudiants, professors i personal administratiu de Bellaterra han aixecat una protesta tan enèrgica? Aquest tràgic esdeveniment ha estat el detonant que ha fet esclatar el pregon descontentament per les condicions materials de l'esmentada Universitat i especialment pel que fa al transport entre Barcelona i Bellaterra.

Dos són els principals responsables. Aquells que amb la seva actitud i el seu menyspreu envers les necessitats i peticions dels universitaris han creat una situació en la qual aquest accident no és una casualitat sinó que, ben al contrari, el que és estrany, el que és casual, és que no n'hi hagi hagut molts més abans.

En primer lloc el ministeri i els seus representants al rectorat, ahir en Villar, avui en Gandia. Ells són els qui varen establir allí la Universitat quan no es reunien, i continuen sense reunir-se, les mínimes condicions: transport segur i barat, biblioteques adequades, etc. Ells, que en llur intent de disgregar el moviment dels estudiants, d'allunyar de la ciutat un centre conflictiu com és la Universitat, no varen dubtar, en contra de l'opinió d'estudiants i professors, de dur-la a Bellaterra.

I la companyia del ferrocarril. La que augmenta els preus i no esmerça res per a la millora del servei. La que paga baixos jornals als seus empleats, que no posa els passos a nivell necessaris, que manté en servei trens amb portes que no tanquen com convé, que no augmenta el servei quan, a les hores punta, els passatgers (fonamentalment obrers del Vallès i estudiants de Bellaterra) semblen sardines en llauna.

Ella, la companyia, a la qual només interessen els guanys, encara que sigui a costa de vides humanes. Així de senzill, de repugnant i indignant... i així de comú i quotidià al nostre país.

Contra ells, Ministeri i Ferrocarrils, s'han aixecat els universitaris de Bellaterra. Aturs i assemblees el mateix dia 30. Multitud d'accions els dies 2 i 3. Val la pena deturar-se a analitzar-les. De primer antuvi la massivitat i unanimitat de la resposta, comprensible només

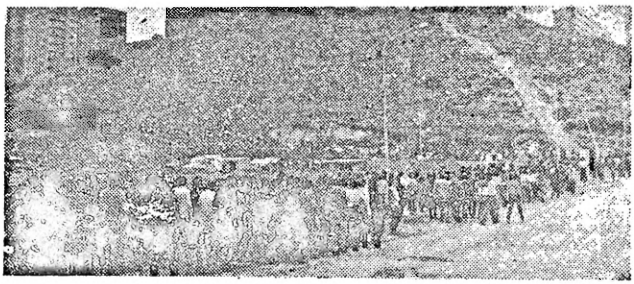

si pensem en la gravetat dels fets i en com és allà sentit el problema del transport. D'una altra banda, i pensem que aquest és un aspecte essencial d'aquesta lluita, la voluntat de donar-li una autèntica projecció social, de cridar l'atenció sobre un problema, el dels transports, que afecta tota la població del Vallès Occidental.

I tot això amb un aprofitament intelligent de totes les possibilitats. Des de la pintada a vàries estacions del ferrocarril fins a les notes aparegudes a la premsa, passant per una extensa gama d'accions com són el boicot al ferrocarril, els funerals, les concentracions a Barcelona i l'extraordinària marxa a peu que més de mil estudiants van fer el dia 3 des de Bellaterra a Barcelona.

Aquests dies els estudiants han demostrat la seva maduresa política i la seva responsabilitat. I ho han fet en situacions i condicions molt diverses. Ho van demostrar en anar a discutir amb la direcció dels Ferrocarrils i amb el Rector en les quals discussions va quedar ben palès qui són avui els qui es neguen al diàleg, qui són els qui amb el seu tancament obstrueixen qualsevol possibilitat de solucionar ràpidament els problemes. Ho van demostrar també quan, durant la seva "llarga marxa" varen donar exemple de civisme davant de la població, de serenitat davant dels brutals intents de dissolució fets per la Guàrdia Civil llavors que passaven per Cerdanyola, i de decidida voluntat de lluita davant dels qui no creien que hom arribaria a Barcelona i dels qui tractaren d'impedir-ho.

I tot això com aquell qui diu la vigília del 9 de maig, de la VAGA GENERAL DE L'ENSENYAMENT. No cal dir que ambdues lluites es fondran -de fet ja s'han fos per la majoria dels estudiants- per fer d'aquest dia 9 un dia memorable de discussió i acció dels estudiants de Bellaterra.

Corresponsal

9 de maig: contra la selectivitat!

La vaga general de l'ensenyament del dia 9, com tot el debat públic al voltant dels problemes educatius que es produeix aquests dies, significarà indubtablement un cop dur per a la política educativa de la dictadura. L'aprofundiment de la crisi en la qual es debat el ministeri d'Educació i Ciència des de l'etapa Villar.

En Martínez Esteruelas va voler donar una imatge diferent. Va voler guanyar-se la confiança de certs sectors centristes. La retirada del nou calendari escolar i certes promeses d'autonomia semblava que confirmaven aquesta imatge.

Allò que ha passat després és la demostració palpable que els problemes de l'educació no es resoldran amb semiobertures i semiinsinuacions. I menys encara amb el forrellat que és el projecte de llei de selectivitat. Mentre els decrets i les lleis aprovats per unes corts feixistes siguin els únics mitjans utilitzats per fer front a uns problemes tan complexos com els de l'educació, l'ensenyament serà un camp conflictiu continu.

Cal comptar amb les opinions i les necessitats del poble i partir d'ací. Cal que el poble intervingui sense coaccions en els problemes que li són propis.